

een Maartsche Haas. Je kunt bezoeken, wien je wilt, ze zijn beide gek».

«Maar ik wensch geen gekke lui te bezoeken», merkte Alice op.

«O, dat is niet te verhelpen», zei de Kat. «We zijn hier allemaal gek. Ik ben gek. Jij bent gek».

«Hoe weet je, dat ik gek ben?» zei Alice.

«Dat moet je wel zijn», zei de Kat, «anders was je niet hier gekomen».

Alice vond dat heelemaal geen bewijs, maar ze ging voort en zei: «En hoe weet je, dat jij gek bent?»

«Wel», zei de Kat, «een hond is niet gek. Ben je dat met me eens?»

«Ja», zei Alice.

«Welnu dan», ging de Kat voort, «je weet, een hond bromt, als hij boos is en zwaait met zijn staart als hij in een goede luim is. *Ik* brom als ik in een goede luim ben en zwaai met mijn staart als ik kwaad ben. Daarom ben ik gek».

«Ik noem dat spinnen, niet brommen», zei Alice.

«Noem het, zooals je wilt», zei de Kat. «Ga je vandaag croquet spelen met de Koningin?»

«Dat zou ik gaarne doen», zei Alice, «maar ik ben nog niet geïnviteerd».

«Je zult me daar aantreffen», zei de Kat en verdween.

Alice was over dit alles niets verwonderd, ze was zoo gewoon geraakt aan allerlei vreemde dingen. Terwijl ze nog keek naar de plaats, waar de Kat gezeten had, kwam hij plotseling weer voor den dag.

«Tusschen twee haakjes, wat is er van het kindje geworden?» zei de Kat. «Dat had ik bijna vergeten te vragen».

«Dat is in een big veranderd», zei Alice kalm.

«Dat dacht ik wel», zei de Kat en hij verdween weer.

Alice wachtte een oogenblik, meenende hem wel spoedig weer te zullen zien, doch hij verscheen niet. Daarom ging ze een paar minuten later heen in de richting van de plaats waar de Maartsche Haas moest wonen.

«Hoedenmakers ken ik wel», zei ze bij zich zelve. «De Maartsche Haas zal wel veel interessanter zijn en daar het nu Mei is, zal hij wel niet stapelgek zijn — tenminste niet zoo gek als in Maart». Terwijl ze dit zei, keek ze op en daar had je de Kat weer, die op den tak van een boom zat.

«Zei je big of wig? vroeg de Kat.

«Ik zei big», antwoordde Alice, «en ik wou,